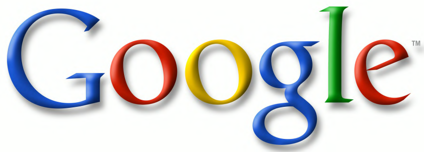
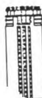

Google

THEEK GENT
71

De ware geschiedenis van Kotzebue's Onechte Zo[on] bl. 50.
Buonaparte de nedebewerker 62
Een kasteel buiten Borgworm 74

Item: van Buonaparte bl. 70

HANS MICHEL GOEDBLOED

Zingt de Voornaamſte en Nieuwſte Liederen.

Nooit te vooren Gedrukt.

TE AMSTELDAM,

By S. en W. KOENE, Boekdrukkers Boek- en Papierverkoopers in de Boomſtraat. 1805.

HANS MICHEL GOEDBLOED.

Een Nieuw Lied op Hans Michel.

Op een aangenaame Wys.

1.

Hans Michel was een Weduwnaar,
Zeer oud en grys van dagen,
Hy nam een lieven Vrouw voorwaar,
Die hem dagt te behaagen,
Zy speelt met hem als met een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

Nu was Hans Michel juist geen Man die men iets op de mouw kon spelden, maar onderwusschen:

Zo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

2.

Hans Michel ging vroeg uit den huis,
En nam zyn stokje meeden,
Hy was zo stil gelyk een muis,

En liet zyn Vrouw met vreeden,
Maar een Adonis na haar zin,
Nam nu by haar zyn plaats straks in,
Zyn plaats straks in, bis.

Nu had Hans Michel verscheide maalen iets gemerkt, en zyn agterdogt en jalousie zou hem haast tot daaden vervoert hebben, maar ondertusschen.

Zo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

3.

Zyn lieve Vrouw moest menigmaal,
Alleen in huis dus weezen,
En heeft haar minnaars liefdekwaal,
Een lange tyd geneezen,
Dog sprak zy met een valsch gevly,
Hans Micheltje blyft tog by my,
Blyft tog by my, bis.

Nu was Hans Michel juist geen Man die hem liet vleijen, men moest zig in acht neemen hem valsch te bejegenen, hy kon 't direct aan iemand zyn oogen zien, maar ondertusschen.

Zo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

4.

De minnaar die was nu een held
Zo yder ligt kan weeten,
Hans Michel die was naar het veld,
Maar had juist iets vergeeten,
Hy wil in huis maar weet niet hoe,

Zyn

Zyn Vrouw die floot de deure toe,
De deure toe, bis.

Nu had Hans Michel wel een byl kunnen neemen, om de deur open te hakken, maar ondertusschen,

Zoo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

5.

De minnaar zat in angst wat raad,
Het volk kwam hem te vangen,
Hy sprong uit 't vengster op den straat,
Maar liet zyn broek afhangen,
Hans Michel wel jou oude grys,
De broek is nu een groot bewys,
Een groot bewys, bis.

Nu had Hans Michel een stok moeten neemen, om zyn Vrouw naar verdiensten te loonen, maar ondertusschen.

Zo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

6.

Hans Michel was nu boos en gram,
En wilde bloed vergieten,
Daar hy 't verwoede moordtuig nam,
Om zyn Vrouw dood te schieten,
Een moord Hans Michel wat is dat,
Gelukkig was het kruit juist nat,
Het kruit juist nat, bis.

En op het pistool was geen vuursteen, en als het kruit nat is, kan men er immers geen

 Vrouw

Vrouw mee dood schieten, nu had hy wel is waar, haar met de kolf kunnen dood beuken, maar ondertusschen.

Zo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

7.

Dat jonge Lieden zyn verzot,
Vry bouwen eenen tempel,
En, wilt gy onden zyn bespot,
Neemt Michel tot exempel,
Houd trouw de eendragt in u huis,
Want 't huwelyk baart u niets dan kruis,
U niets dan kruis, bis.

Nu zou men zeggen 'er is nooit geen reegel zonder uitzondering, maar ondertusschen.

Zo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt ons alle blind,
Ons alle blind, bis.

ARIA, voor de Verliefden.

Stem; Men is jaloers als men gaat paaren.

1.

Als gy een voorwerp wilt beminnen,
Laat liefde en deugd u oogmerk zyn,
Die beide kunnen 't hart verwinnen,
Waar dit niet woond is 't al maar schyn.

2. Sal

2.
Zal de liefde immer schuldloos wezen,
't Is deugd die 't hart verzellen moet,
Dan hebt gy anders niet te vrezen,
Voor onheil, ramp of tegenspoed. bis.

3.
Laat jalousie u nimmer plagen,
Wyl dezen u verscheurd het hart;
In u de prille levensdagen
Doet slyten in een bittre smart. bis.

4.
Maar zy zal altyd in twistvuur leven,
Veel hinder doen aan eene min,
Wil dus deez' regel dikwerf lezen,
Zy is des liefdens vyandin. bis.

5.
Voor haar te schuwen zult gy vinden,
Dat u het minnen vrolyk maakt,
Dan krygt gy van uw welbeminde,
Het geen waarna gy altoos haakt. bis.

6.
Dan ziet gy u edel voorbeeld lonen,
Hy die u hart en hand aanbood,
Zal u met wedermin bekronen,
En u ontvangen in haar schoot. bis.

7.
Zo smaakt gy altoos wel te vreden:
En juicht met blydschap om u lot,
Geen jalousie zal hier beneden,
U storen in dit heilgenot. bis.

Een Nieuw Lied, op de COLONIAALE JAAGERS.

Op een aangenaame wys.

1.

Wat een vreugd is ons geboren,
In ons dierbaar Vaderland,
Nu men de Vrede komt te hooren
Tusschen ons en Engeland,
Die ons de vryheid weêr bepaalen,
Te zyn verlost van 't oorlogs vuur,
Roepen wy vivat Colonisten,
Wy zyn Jagers van plaizier.

2.

Men is reeds nu ingenomen,
Met gedagten van vertrek,
Om ons vergenoegen te bekomen,
Van te gaan na Oost en West,
Na het yland van Surinamen,
Of na de Kaap de goede Hoop,
En dan naa het Dimmetarie,
En na Essequebo ook.

3.

ô! Hoe zal men daar floreeren,
In het land waar de Suiker groeit,
Appelen Zina daar beneven,
d'Adels en Vygen in overvloed,
Coffy, Thee al wat heeft namen,
En Catoen voor kleeren fyn,

Roe-

Roepen wy vivat Surinamen,
Als wy daar maar eens in zyn.

4.

Hoe zullen zy ons geriefen,
De zwarte Meisjes van dat Land,
Zy zyn dartel en vol van liefde,
Voor een blanke uit Holland;
Zy zyn fraai van Ledemaaten,
Fyn van haar en zagt van vel,
En van onder wel geschapen,
Haar Botsjes hebben de groote wel.

5.

Men zal daar geen kou gevoelen,
Dan de winter daar niet schaad,
Het is altyd volle zomer,
Lieffelyk en delikaat,
Wat zal men daar een vreugd beleeven,
In dat warm en dierbaar Land,
Daar den Hemel geeft de zegen,
Ook vergunt aan alle kant.

6.

Laat ons dan met blydschap scheiden,
Van ons Ouders en Vaderland,
En van alle lieve Meisjes,
Die wy laaten in Holland,
Adju dan Vaderland en vrinden,
Adju Meisjes veel geagt,
Wy hoopen u weer te vinden,
Misschien over een jaar of agt.

Een Nieuw Lied, op de COLONIALE KANNONIERS.

Stem: Van de Witkleppen.

1.

De Coloniale Kannonnieren vol moed,
Die hebben ook nog volk van noden,
Komt knaapjes met een groot plaisier,
Het handgeld wordt u aangeboden met plaisier,
Neemt maar dienst voor Coloniale Kannonnier.

2.

Wat staat ons die mountering net,
Een kasket met een rood pluimpje;
Daar by een rood lind omgezet,
Meisjes kunt gy krygen een stuk drie of vier,
Als het is een Colonie Kannonnier.

3.

Als wy leggen in 't guarnisoen,
Dan zyn de meisjes wel te vreden,
Een Kannonnier die kan haar voldoen,
En dan schenken zy haar hart en haar hand,
En haar eer geven zy tot pand.

4.

Onze brave Officieren vol moed,
Die wagen ook haar leven,
Als wy na de Oost toe gaan,
En heb wy gebrek of groote nood,
Zy geven ons genever, kruit en lood.

5. Daar

5.
Daarndegeen grooter plaisier,
Als o sir de Coloniaale Kannonniere,
Daar kunt gy leeven in groot plaisier,
Za jonge knaapen komt maar van rondom,
Neemt maar dienst voor ons braaf Battaillon.

6.
Kloeke helden houd u constand,
Want ik schei 'er uit met schryven,
Stryd voor u dierbaar Vaderland,
Een Kannonnier staat in myn hert geplant,
Zo lang als daar een is in ons land.

7.
Al die dit liedje heeft gedigt,
Het zyn twee Amsterdamsche meisjes,
En haar hertje dat was ligt,
En zy houden graag van een plaisier,
Met een Coloniaale Kannonnier.

Aardige Vryagie van een Oud Noord-Hollandsche BOER met een Jong Amsterdamsch MEISJE.

Stem: Wy vieren 't feest van 't Vaderland.

1.
Een Boer zeer oud en onbedagt,
Was ryk en in een land gebooren,
Daar men by dagen als by nagt,
Geen lief Meisje kan bekooren,
* Daarom zo gaat hy na de Stad,
En zoekt een meid daar hy zin in had.

* 2. Een

2.

Een Meisje van de eerste zwier,
Die sprak hy aan met zoete reden,
Og lieve Engel myn grootst plaisier,
Ik wou dat gy was met my te vreeden,
Ik zou uw minnen in eer en deugd,
Het geld baard veeltyds de grootste vreugd.

3.

Ik wil uw koopen een mooi jak,
Met lange rug en wyde mouwen,
En dan ook nog tot uw gemak,
Een rok met wel duizend vouwen,
Daarby een kap na de eerste zwier
Men vind de weerga nooit meer hier.

4.

Loop oude sleeb met al die praat,
Die mode zyn wy lang vergeeten,
Ik weet niet waar gy uw zin op slaat,
Terwyl uw tyd reeds is versleeten,
Ik dank uw voor alles wat gy my bied,
Want uw te trouwen dat behaagd my niet.

5.

Og lieve Engel weest gerust,
De min brengt my in veel bezwaaren
Een Meisje is myn grootste lust,
Daar ik myn oog kan op verklaaren,
Ik leef gerust en ben verbleid,
Als 't maar is dat gy my vreid.

6.

Zou ik uw vreijen, dan word 't laat,
Nooit meer zal ik aan uw gedenken,
Als 't maar is dat gy heenen gaat,
Dan wil ik uw de paspoort schenken
Uw Vrouw te worden staat my niet aan,
De vryery is afgedaan.

7. Og

7.

Og lieve Engel laat ik tog,
Uw voor 't laast een zoentje geeven,
Ik zie myn meening is bedrog,
Nu wil ik nooit weer van myn leeven
  Een Meisje vraagen tot den trouw,
  Een blaauwe scheen is 'er na berouw.

8.

De Boer die moest met pak en zak,
Zyn lieve Engelin verlaaten,
Hy zogt een Vrouw voor zyn gemak,
Maar dat kon hem nu niet baaten,
  Het huwlyk stond hem heel wel aan,
  Om met een Vrouw na bed te gaan.

9.

De Boer die had er menig een graan,
Aan zyn beminde afgeschooven,
En evenwel was 't na afgedaan,
Kyk dat mag gy wel gelooven,
  Het is geschied hier in Amsterdam,
  Daar die Boer by 't Meisje kwam.

Ik raad u alle voor 't lest,
Heb gy zin om eens te trouwen,
Zoekt 'er een uit uw eigen nest,
Want de meeste Amsterdamsche Vrouwen,
  Of Meisjes van de liefhebbery
  Die hebben geen zin in uw gevly.

Een

Een Nieuw Lied, van een welbekend Jordaans Meisje, en hoe aardig zy met de Jongmans wist om te gaan, en hoe zy 'er nu door bedroogen is.

Wys: Vrienden komt luistert na dit Lied.

1.

Vrienden komt luisterd na dit Lied,
Wat 'er in Amsterdam weer is geschied
Al van een Meisje nog jong van jaaren,
Die kon het werk zo netjes klaaren,
En heeft meenig Jongman zo misleid
Dat zy raakte alles kwyt.

2.

Maar Jaap die heeft haar zo gefopt,
En heeft haar beurs regt vol gestopt,
Zy zit geheele nagten en daagen,
En men hoord ze niet als klaagen,
Ach! had ik 't maar niet gedaan,
En Jaap is na de Oost gegaan.

3.

Gekrummelde Kaa zit nu in nood,
Ach! hoe kom ik tog aan brood,
De luijermand blyft in gebreeken,
Ik durf myn Ouders niet aanspreken,
Zy schopte my de deur vast uit,
En kyk dan was het spel verbruid.

4. Hoe

4.

Hoe menig Vryer heb ik al gehad,
Maar ik maakte ze allegaar glad,
Ik wist hun duiten wel af te haalen,
Zy moesten alles voor my betaalen,
Dat was voor myn de meeste pret,
Maar nu zit ik in 't net.

5.

Nu moet ik met myn pak en zak,
Naar 't Gasthuis gaan voor myn gemak
Ik kan 't werk niet beter bestuuren,
Als gaan my dan voor min verhuuren,
By een Jood of by een ... ar,
Kyk dan ben ik weder klaar.

6.

Wanneer ik heb dan uitgediend,
Dan is een Jonkman weer myn vriend
Dan kan ik weer voor meid pasfeeren
Zo wel voor Boeren als voor Heeren
Pik splinter nieuw en nooit gebruikt,
Is dan 't geen waar hy aan ruikt.

7.

Kom, en zo moet het dan maar gaan
Myn oude knungels zyn afgedaan,
Dan kan ik weder nieuwe koopen,
Men hoeft om een vryer niet ver te lopen,
Een Meisje van de eerste smaak,
Strekt tot een Jongman zyn vermaak.

8.

Dan uit 't-Huis en weer aan de zwier,
Kyk dat is myn grootst plaisier,
Dan durf ik het alweer te waagen,
Ben aanstonds klaar die my komt vragen
Zo leeft een Meisje in deez' tyd,
En vind plaisier en vrolykheid.

MIN-

Minneklagt van een Jonge Dogter aan haar Minnaar, welke reeds van hem bevrugt is, en nu door hem word verlaaten.

Wys: Schoonste aller Vrouwen.

1.

Ik zit thans in elende,
Ik ben vol angst en Ik,
Waar ik my keer of wende,
Nooit vinde ik 't oogenblik,
Dat ik reeds lang te vooren,
Van myne vriend genoot,
Die hoop is gantsch verlooren,
Wyl hy my nu verstoot.

2.

Toen hy my eerst kwam vreije,
Was 't altyd lieve Kind,
Nooit zal ik uw verleije,
(Doch ik was reeds verblind,)
Want al zyn schoone woorden,
Die hebben my bekoord,
Toen ik zyn reeden hoorden,
Wierd ik door Min vermoord.

3.

Nu zit ik thans te zuchten,
Wyl ik bezwangerd ben,
Ach! waar zal ik nu vluchten,
Wyl hy my nu niet ken,
En my reeds gaat verlaaten,
ô Goden, welk een smart,

Wat

Wat kan my 't leeven baaten,
Myn zinnen zyn verward.

4.

ô Snoodaard, door uw ſtreeken,
Hebt gy my ſteeds misleid;
Nu zit ik in gebreeken,
En 't hart inwendig ſchreid,
Om uw vervloekte laagen,
Die gy my hebt gelegd,
Wie kan uw doen behaagen,
Zeg valschaard! ſnood en ſlegt.

5.

Dan God zal myn behoeden,
In al myn angst en druk,
In al die tegenſpoeden,
Daar ik door 't ongeluk,
Door uw ben in gekomen,
ô Schyndeugd welk een haat,
Gy hebt myn eer benomen,
Door valschheid en verraad.

6.

Ik die thans zit te treuren,
Beklaag nog meer uw lot,
Wat zal uw tog gebeuren,
Vraag dit eens ſchelm! aan God,
Toen gy door uwe ſtreeken,
De eerbaarheid misleid,
Hy zal 't altoos wreeken,
Nu, of in Eeuwigheid.

7.

Myn Ouders die thans treuren,
Over myn droevig lot,
Ach wat zal ons gebeuren,
(Dit vraagen wy aan God,)

Door armoê reeds gedompeld
Tot ſtand aan lager wal,
Is dat haar overrompeld,
Dit ſchreeuwend ongeval.

8.

Dan God zal 't al beſtieren,
Dat is de hoop van my,
Ik wil my niet vercieren,
Dat ik geheel ben vry,
Neen, nooit zal dat geſchieden,
Zo lang ik leef op aard,
Myn Ouders zulks verbieden,
'k Ben hun alle achting waard.

Een Nieuw Lied, of de
KLAAGENDE DOCHTER.

Stem: ô Geſtaädige dag.

I.

Ag hoe vals is het hert van een Minnaar,
Komt hier jonge Dogters hoord myn lyden deer,
Hoe ik ben gekomen in verdriet, bis.
Door Minnaars woorden, die my bekoorden,
Nu verlaat hy my, myn klacht en acht hy niet.

2.

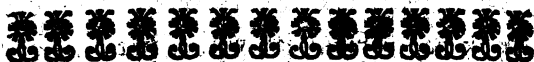
In 't eerst als hy my kwam ſpreeken aan,
't Was myn lief Vrindin met een zoet vermaan,
Zo kreeg hy myn hert tot zyne zin, bis.
Dat ik myn levensdaagen wel mag beklaagen,
Mis ik ben geworden nu een ſlegte

3.
Als ik had voldaan aan wil en lust,
Liet hy my alleen zitten in onrust,
Toen was alle zyn liefde voor my gedaan, bis.
Kwam ik hem vragen, myn smert te klagen,
Ik en kost van hem geenen troost ontfaan.

4.
Nu zie ik hem tot myn grootste spyt,
Liefde draagen tot een andere meid,
Hy doet of hy my niet meer en kend, bis.
Nu gaat hy vlugten, en laat my zugten,
Als hy heeft myn eer en myn bloem geschend.

5.
Hoe beklaag ik de uur en ook den dag,
Als ik u ô myn valschen Minnaar zag,
Waar door ik gekoomen ben in 't verdriet. bis.
Myn Vrienden my verlaaten, en komen my te
haaten;
Klachten of geween en help my niet.

6.
Komt dan jonge Maagden spiegeld u aan my,
Schoud de Jonkmans listen en hun vleijery,
Neemt een les aan myn bedroefden staat, bis.
En laat u bloem niet schenden, eer gy komt in
elenden
Schoud de Jongmans luste eer het is te laat.

A R I A.

Op een aangenaame Wys.

1.

Die een Liefje heeft gevonden,
Die haar trouw en teer bemind,
Loon de min met duizend kusfen,
Door een gloed nooit uit te blusfen,
Zy haar trooster, zy haar vrind.

2.

Doch om haar getrouw te houden,
Sluit men 't Liefje agter 't flot,
Want die loofe Nimphjes haaken,
Dag en nagt naar nieuwe zaaken:
Al te veel naar vreemd genot.

3.

Als de Maan begint te fchynen,
Let een ieder op zyn Vrouw,
Want die loofe Minnaars zugten,
Is 't eind van al die klugten,
Goede nagt dan lieve Vrouw.

A R I A.

Op een Aangenaame Wys.

1.

Is het niet beter jong te paaren?
Een ondervinder weet gewis,
Als te weezen oud van jaaren,
En vallen in verderfenis,
De huwelyks wetten, veel beletten,
De trouw is troost en medicyn,
Voor jonge lieden, maar 't moet geschieden
Met een goed hert gantsch zuiver en rein
Gantsch zuiver en rein.

2.

Geen meerder vreugd als d'echte trouwe,
Als 't liefdevuur berookt 't altaar,
Als men in druk in smerte of rouwe,
Men toond bystand men troost malkaar,
Heilig is 't minnen, waar tien zinnen,
Gebragt zyn tot het getal van vyf,
Men slyt de dagen, met veel behagen,
Als wy wezen twee zielen in een lyf,
Twee zielen in een lyf.

Een Nieuw Lied, op de Lugtbol.

Wys! Myn lieve Saartje.

1.

Wat ziet men niet al vreemdigheid
Al in ons land gebeuren,
Het is een Incroyable tyd,
Men kan 'er niet om treuren,
Het menschelyk vernuft,
Dat nimmermeer en suft,
Vind zo veel raare grollen,
Dat men 'er zoms om laggen moet,
Men raakt 'er door aan 't hollen,
En word wel ras den bloed.

2.

De Lugtbol van gekliemt papier,
En met een Schuit 'er onder,
Voer op met een chusmante zwier,
Het scheen voor ons een wonder,
Mayu die raare snaak,
Die schepte eens vermaak,
Om ons eens te verrassen,
Zyn Lugtbol zweefde door de lugt,
Hy maakt geen valse passen,
Waar voor men was bedugt,

3.

Ik had niet graag in deeze Schuit,
Voor half vragt gevaaren,
Wie zou niet bang zyn voor zyn huid,
Men viel zoms in de baaren,

En brak misschien één oor,
Dat kon 'er tog niet door,
'k Zag liefst een paar konynen:
Voor Passagiers in deeze Schuit,
Haar dood deed niemand kwynen,
'Er was niet veel verbruid.

4.

't Was jammer dat die schoone Bol;
Zo moest ter ongelukken,
Men sleepte spoedig hem naar wal,
Aan brokken en aan stukken,
Zo eindigde die pret,
Doe menig had gewed,
Dat hy niet op zou vaaren,
Ja wel dan word het ook wel laat,
Maar schroomt geen gevaaren,
Als hy bereeden staat.

5.

Zo doet het vindingryk verstand,
Des menschen zig verheffen,
Men neemt iets wonderlyks ter hand;
Al kan men 't niet beseffen,
Men zoekt van jaar op jaar,
Iets uittevinden, — maar,
Kon men een middel stellen,
Om beursen, (door de Kermis hol,)
Door schyven te doen zwellen,
Gelyk de lugt deez' bol.

6.

Gy lieve Meisjes die deez' bol,
Zo geestig op zag zwellen,
Hy wierd door lugt en dampen vol,
Gelyk men gaat vertellen,
Maar als uw lieve buik,

Eens zwelt, ô dat ſtaat puik,
Dat kan uw regt vermaaken,
En 't gaat zeer netjes na uw zin,
Dat kan uw 't hartje raaken,
Door liefde en door min.

Een Nieuw Lied, op de JALOERSCHE VROUW.

Op een zeer lieffelyke Wys.

1.

Men is jaloers als men gaat paaren,
Voor jonge lieden ſtaat dit nog vry,
Men is verheugd in hunne daagen,
Men ſchept veel vreugd en kibbelary.

2.

Og waar ik van die zwang genezen,
Dank dan dat ik ben vry daar van,
Dan ſchynt het hert jaloers te weezen,
En dat te weezen om een Man.

3.

Het huwelyk is voor my een keten,
Waar van ik graag ontſlaagen waar
Og had ik dat wat eer geweeten,
Wy wierden dan gewis geen paar.

4.

Een Vrouw haar toorn raakt gereezen,
Gelukkig die vry blyven kan,
't Moet voor een Vrouw verdrietig wee-
zen,
Die zo moet wagten op haar Man.

5. Waar

5.
Waar of hy is, waar mogt hy blyven,
Heeft op zyn hant een ander Maagd,
Dan zoekt hy zo zyn tyd t' verdryven,
Terwyl zyn Vrouw zoo op hem wagt.

TEGEN-ZANG, op de Jaloersche Vrouw.

Op een zeer Lieffelyke Wys.

1.
Een Man of Vrouw met gryze haaren
Mag in des levens Maaneschyn,
Nog gekken grillen gaan bewaaren,
En scheppen vreugd in minnepyn.

2.
Geen lieve meid zal onder 't streelen,
Van hem die haar zo teer bemind,
Door malle kuuren zig verveelen,
Jaloers te zyn past aan een kind.

3.
Het Huw'lyk kan haar smart geneezen,
Had zy geweeren voor een Jaar,
Dat haar dat spel zo zoet zou weezen,
Zy was gewis voor lang een paar.

4.
Zy kan nooit kwaad of toornig weezen
Als zy maar denkt ik weet 'er van,
Het zal my altoos welkom weezen,
In 't bed te wagten op myn Man.

5.

Daar is hy al, hy kan verdryven.
De zorg van zyn beminde Bruid,
Het geen haar hart zal dierbaar blyven
Band jalouzy voor eeuwig uit.

6.

Jaloers te zyn in jonge dagen,
Verzwakt, vermindert al de vreugd
Laat oude Bokken horens dragen,
Oprechte liefde past de Jeugd.

7.

Zy kan zig ongestoord vermaaken,
Denkt om geen leed, wanneer men ziet,
De min in zuivre vlammen blaaken,
Jaloersche Vrouwen deugen niet.

A R I A.

Op een zeer fraaije Wys.

1.

Altoos lustig zingen springen,
En heel vrolyk bly van zin,
Nimmer knorren maar vrolyk weezen,
Moet 't Meisje zyn dat ik min.

2.

Zy die altyd knorrig kyken,
Als 't Mamaatje dreigen ziet,
Schertzen, zang en dans ontwyken,
Zulke Meisjes mag ik niet.

3. En

3.
En die de kat in donker knypen,
Vallen daar zo vies niet van,
En te danſen naar haar pypen,
Leeren zy de goede Man.

4.
Maar altoos zingen lustig ſpringen,
En heef vrolyk zyn van zin,
Nimmer knorren maar vrolyk weezen
Moet 't Meisje zyn dat ik min.

A R I A.

Op een aangenaame Wys.

1.
Wat ziet men in deez' huwlyks dagen,
Dat ons meer ramp dan voorſpoed wagt,
Naar zo veel ſtorm en onweêrsvlagen,
Naar een blyde morgen wagt,
  Maar hoe het geſchied,
  Dat weet ik niet,
Doch ik zal hier naar 't voorbeeld leeven,
't Welk myn Moeder, 't welk myn Moeder,
Myn Moeder heeft gegeeven.

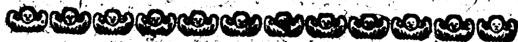
2.
Myn Vader had zoms wondere kuuren,
Beklaagde haar met onbeſcheid
Haar zugten deed dit al verduuren,
Zy antwoorde hem met vriendelykheid,
  Maar hoe het geſchied,

Dat

Dat weet ik niet,
Doch ik zal hier naar 't voorbeeld leeven,
't Welk myn Moeder, 't welk myn Moeder,
Myn Moeder heeft gegeeven.

3.

Wat ziet myn naar een reeks van trouwe,
Een Egtgenoot ligtzinnig is,
Maar nu wil myn heer zyn woord niet houden,
Dan breekt zyn vrouw die ook gewis,
Maar hoe het geschied,
Dat weet ik niet,
Doch ik zal hier naar 't voorbeeld leeven,
't Welk myn Moeder, 't welk myn Moeder,
Myn Moeder heeft gegeven.

Een Nieuw Zeemans Lied.

Op een aangenaame Wys.

1.

Ag wat kan een Zeeman hoopen,
Als de wind des ongeluks blaast,
Dan is 'er geen troost meer over,
Daar de liefde drifug vaart,
Het is een leeven zonder leeven,
Het is gestadig sterven pyn,
Daar twee herten zaamen kleeven,
Moet het scheiden doodelyk zyn.

2.

Ik moet helaas dan van u scheiden,
Og wat een smaad ag wat een pyn,

Daar

Daar wy elkander alle beiden,
Minnen in oprechtigheid,
Ik zweer u by myn dood en leeven,
Dat ik nooit myn egte trouw,
Aan een ander hand zal geeven,
Als aan u myn ſchoon Jonkvrouw.

3.

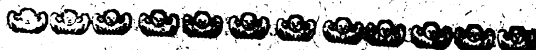
Staak u klagten edele Minnaar,
Uwe trouw is myn bekend,
Eindelyk word gy verwinnaar,
Zo gy voort ſtandvastig bent,
Beter valt het dus te ſcheiden,
Van u alderliefſte pand,
Maar na leiden komt verblyden,
Waare liefde houd ſteeds ſtand.

4.

Ag wie troost myn in myn klagen,
Wie treft dus myn ziel en ſmert
Wie ontfermt zig myner klaagen,
Daar ik overrompeld werd,
Moet ik my van u begeven,
Och myn ſchoonſte zielsvrindin
Eenigst leeven van myn leeven,
Waarde voorwerp van myn min.

5.

Treurt niet 't kan niet anders wezen,
Uwe trouw is vast geſteld,
Toont u trouwheid dan aan deezen,
Blyft door haare min verſtelt,
Niets zal u van haar verdryven,
Schoon zy alles tegen kant,
Zy zal u ſtandvastig blyven,
Vaart gerust naar een ander land.

Een Nieuw Lied, of Minneklagt, van een jonge Dochter welke van haar Minnaar bevrugt was, en toen haar heeft verlaaten.

Stem: Laat vry de Politieken spreeken.

1.

Hoe dan zou gy myn verlaaten,
Die tot u zo ben gezind,
Hoe zou gy myn kunnen haaten,
Dien gy altoos heb bemind,
Ziet uw droevig meisje aan,
Ziet my weenend voor u staan.

2.

Ach hoe zoet hoe menig werven,
Hebt gy met een slim beleid,
Op uw leeven en uw sterven,
Eeuwig liefde toe gezeid,
Geef myn dan uw hart en hand,
Voor myn eer tot onderpand.

3.

Eeuwig hebt gy trouw gezworen,
Hooger als ik zeggen kan,
Toen heb ik u uitverkooren,
Voor myn beste vriend en man,
Ach laat my niet in de rouw,
Maakt my tot uw egten Vrouw.

4.

Neen ik kon het niet gelooven,
Toen myn hart zat in de rouw,

Dat

Dat als gy myn eer zou rooven,
Gy myn dan verlaaten zouw,
Heb dan dog medendogendheid,
Met myn dien gy hebt verlyd.

5.

kan myn klagt u niet beweegen
Laat myn vrugt u eigen kind,
Dien ik by u heb gekreegen,
Toen gy myn nog waart gesint,
Kert my nu ik zit in druk,
Red myn uit myn ongeluk.

6.

Ja dit kind heb ik ontfangen,
Van u liefde valsche vriend,
Toen gy met een groot verlangen,
Van myn eer moest zyn gediend,
Welk met myn thans teder schreid;
Om u onstandvastigheid.

7.

Ik zie myn klagt kan u niet breken,
Vaart dan wel in eeuwigheid,
Den hemel zal myn onschuld wreeken,
kom lief kind u niet verblyd,
U vader heeft een hart van steen,
Is doof voor zuchten en geween.

Een Nieuw Lied, of de klaagende Minnaar, welke van zyn Beminde verlaaten is.

1.

Liefde, ja liefde,
Wat is de liefde blind,

W--

Wat baat al myn klagten,
Als gy myn tog niet bemind,
Wat baat al myn klagten,
Van my aan u gedaan,
Waar door ik moet versmagten,
Waar door ik moet vergaan.

2.

Weg Jongman met al uw liefde,
Want uw liefde die is blind,
Zonder uw kan ik nog leeven,
Want ik ben nog maar een kind,
Ziet ik ben nog jong van jaaren,
Steld uw min vry uit uw zin,
Wilt de moeite voor my dog spaaren,
Zoek een ander die uw bemind.

3.

Ach ach! wat droevige woorden,
Ach wat verdriet voor myn jong hert,
Want door uw liefdekoorden,
Zyn myn zinnen gantsch verwerd
Daar ik ging geheele nagten,
Door hagel, storm, sneeuw en wind,
Op myn zoet lief stond te wagten,
En nog blyf ik onbemind,

4.

Ik zal uw altyd beminnen,
Ja zo lang ik Jongman leef,
En uw altyd eer bewyzen,
Die my zulk een liefde geeft;
Maar 't zal uw tog nooit gebeuren,
Lief dat gy myn liefde wint,
Daarom houd maar op van treuren,
Zoek een ander die uw bemind.

Een

Een goede REMEDIE om een kwaade Vrouw goed te krygen zonder slagen.

Stem: Van 't gebakken Botje.

1.

Een goed remedie,
Wil ik de mans leeren gaan,
Om altyd te zyn te vreede,
Met haar Vrouwe wilt verstaan,
Is zy boos of opstinaat,
Ik bid u volg hierin myn raat,
Leer hier goede Vrouwe maaken,
Maar dat gy haar niet en slaat.

2.

Daar was een Vrouwe,
Die zeer spytig was en straf,
Die haar Man wel tot zyn rouwe,
Wel duizend kwaade naame gaf,
Noemt hem luizak, deugeniet,
Vlaauwen Jan en Vrouw verdriet,
Maar het zyne slegten mannen,
Die zig aan Vrouwen praat ontziet.

3.

Deeze Man op 't leste,
Verhaalde dit aan zyn Kompeer,
Hoe zyn Vrouw hem met groot kwesten
Kwam te plaagen meer en meer,
Kompeer sprak met 'er daad,
Ik bid u volg hier in myn raad,
Laat een groote wiege maaken,
Daar men haar gaat leggen in.

4.

Zy waaren dorstig,
En zy dronken op het gelag,
En zy dronken daar zoo lustig,
Dat het wierd schoon klaaren dag,
Kompeer kwam my vry gelooft,
Met de wieg al op zyn hooft,
Het wyf begon te scheiden,
Dat hun alleby verdroot.

5.

De eene by haar beenen,
En de andere by het hoofd,
En smeeten haar zoo met eenen,
In de wieg my vry geloofd,
Met veel bellen op haar kop,
Suija, Suija, kwaade pop,
Slaap gy niet met booze Vrouwe,
Slaap gy niet myn boozen pop.

6.

Met veel verwyten,
Hoorden men deezen boozen Griet,
Vloeken, scheiden, huilen, kryten,
Maar de Man die stoort het niet,
Maar hy zong al even gouw,
Suija, Suija, booze Vrouw,
Gaf haar pap in met een lepel,
Dat zy niet crempeeren zou.

7.

Wel drie dagen,
Bleef by wiegen dag en nagt,
Dat Vrouwtje met bezwaaren,
Haast byna in onmagt lag,
Zy zei: lieve Man zeer zoet,
Ik bidde dat gy my ontdoet,
Ik zal u eeren na behaagen,
En doen zoo als 't weezen moet.

8.

Al de gebuuren
Kwaamen daarin huis met vlyt,
En de Vrouw met droevig treuren,
Moest daar zweeren tot haar spyt,
Dat zy haaren Man voortaan,
Altoos zou zyn onderdaan,
Hem eeren en behaagen,
Onder zyn gebooden staan.

9.

Na dit bedryven,
Hoorden deezen boozen Griet,
Nooit niet meer kyven,
Als hy van de Herberg kwam,
Daarom Mans die dit verstaat,
Ik bid u volg hier in myn raad,
Leert hier goede Vrouwe maaken,
Maar dat gy haar niet en slaat.

Een Nieuw Lied op het bedurven huishouden of de klaagende Man.

Stem: Van de Schoorsteenveeger.

1.

Vrienden luisterd toe met reeden,
Want het gaat 'er veele aan,
Die in 't Huwelyk zyn getreeden,
Is het dikwils zo gegaan,
Als deeze vent, die in elend,
Zyn dagen moest verslyten,
Hy kreeg een Vrouwtje zo hy dagt,

Van een goed en vroom geslagt,
Maar ziet op 't lest moest hy tot troost,
Een reisje doen al na de Oost.

2.

Hy had een Meisje jong van jaren,
By Moeders pappot opgevoed,
Dit lieve kind, wou graag eens paaren,
Zy zat ook rykelyk in haar goed,
Hy ging met haar, zo voor als naar,
Zyn zinnen wat verzetten,
Hy dagt dat zal wel anders gaan,
By 't trouwen is dit afgedaan,
Al zwier je nu by dag en nagt,
't Is schielyk tot een end gebragt.

3.

Hy trouwde met dit vrolyk Meisje,
Zy was zo blank als melk en room,
Hy kuste op haar poeslig vleisje,
En gaf haar 's nagts de wellekoom
Dat ging heel goed, den armen bloed,
Maar niet als op zyn Wyf ...
Wat ben je proper, lief en net,
Ten minsten 's nagts al op het bed,
Maar ... helaas! het was gewis,
Dat zy maar 's nagts zo deugdzaam is.

4.

Kwam hy des middags tuis om te eeten,
Dan zag zyn Wyf in volle vreugd,
Het konklen kon zy niet vergeeten,
Nou zie je dat je Wyf niet deugd,
't Was angebrand, aan alle kant,
Tot in de grond bedorven,
En was het op zyn ... klaar,
Dan was het tog niet hallef gaar,
't Was altyd gort of een stuk brood,
Al was zyn weekgeld nog zo groot.

5.

Zyn linnegoed wierd nooit gewassen,
Hy liep met gaaten in zyn kous;
Kan dit wel voor myn huisvrouw passen?
Het pantjeshuis van Cob de Smous,
Stond altyd vol, myn kop word dol,
Wie kan zoo'n Wyf gedoogen,
Des morgens flinkt zy na de drank,
Geloof het my, als dit nog lang,
Zo aanhoud, dat myn cours gewis,
Na Zee of voor Soldaatje is.

6.

Maar eindelyk moest dit Vrouwtje kraamen,
Zy kreeg een jonge frisse Zoon,
Hy dogt, nu leeven wy te zamen,
Veel beter, want je hebt jou loon,
Maar neen het Kind, zo zeer bemind,
Moest in zyn vuil verstikken,
Het arme wigt lag laveloos,
En Moeder nam tog maar altoos,
Hoe het dan met de boel mag gaan,
Haar koffy en haar goede graan.

7.

Wat dunkt je van dit huwelyks leven,
De Man die liep de kop op hol;
Hy kon op 't laatst geen geld meer geeven,
Zyn Wyf zoop zig geduurig vol,
Zyn vloer bleef vuil, en het gehuil,
Van 't kind moest hem verveelen,
Hier stond de waterpot vol str...
Daar lei het wigt wat op de grond,
Zo pot en pan, niets was 'er schoon,
Dit kreeg hy voor zyn arbeidsloon.

8.

Wat zou hy doen het Zeegat kiezen,
Dit was het allerbest voortaan,
Hy kon tog meerder niet verliezen,

Want hy was glad gelyk een baan,
Nu maar vertroost, en na de Oost,
Zyn Wyf moest haar vermaken,
Zy zoop en tot een droef besluit,
Liep zy op 't laatste om een duit,
Zo gaat het veele jonge lien,
Die zulks vooraf niet in en zien.

Boet-spiegel, in het te recht stellen van H. JANSEN, welke eerst geconden-neerd was om onthuofd te worden, doch naderhand met de koord is gestraft, op Saturdag den 22 January 1803.

Stem: Van Biron.

1.

Wat kan de hoeremin
In 't huwlyk al verwekken,
Hoe komt ze 't zondig hart
Met schuldloos bloed bevlekken.
De Booswicht legt zyn hand,
Gegeeven in den trouw,
Door Satans snoode list,
Als Moordenaar aan zyn Vrouw.

2.

't Is Jansen, die zyn min
Een vreemde Hoer kwam schenken,
Die nog aan eed of plicht
Omtrent zyn Vrouw wil denken.
Die wreed zyn handen slaat

Aan

Aan het onschuldig bloed,
En in een Vrouwe borst
Gelyk een Moorder woed.

3.

O God! zult gy dit kwaad
Dan straffeloos gedoogen?
Het bloed eens echte Vrouw
Schreeuwt wraak tot u hier boven.
Alschoon dit Monster vlucht,
't Geritzel van een blad
Jaagt reeds zyn bange ziel
Op 's waerelds levenspad.

4.

Hy raakt nu eindelyk
In 's Rechters wyze handen,
Op 't moordschavot zal 't hoofd,
Ontcierd door zondenschande,
Nu vallen, daar het zwaard
Aan hem vergelding geeft
Tot straf, die zyne trouw
Met bloed bezoedeld heeft.

5.

Beeft Zoudaar, valt ter neer,
En denk om 't eeuwig leven,
Het zwaard word op Gods magt
Voor u reeds opgeheven.
Beef, val u God te voet,
En eert zyn wyze wet,
Die voor een Vrouwe moord
Ook straffen heeft gezet.

6.

Maar neen, geen steen kan zig
Als Jansens hart verstyven.
Metaal zal eerder nog,
Hoe hard, nog buigzaam blyven.
Hy spot met eeuwigheid,

Met Leeraars wyze raad,
Verhinderd telkens 't zwaard
Dat opgeheven ſtaat.

7.

Dan keert, dan wend, dan valt
Hy om de ſtraf te ontwyken.
Hoe, zal zyn ſnoode ziel
Door zonden niet bezwyken?
Neen, Satans magt heeft hem
In zyne klaauw verward,
Dat hy zig tegens God
En zyne Wet verhard.

8.

De Rechters, die het recht
Der God- en Menschheid minnen,
Zien zig genoodzaakt hem
Op nieuw te leiden binnen.
En, daar door zyn gewoel
Het ſtrafzwaard is mislukt,
Is 't dat hy voor de koord
Zyn hoofd tog eindelyk bukt.

9.

Daar hangt nu 't ſchouwtooneel
Van ongehoorde zonden.
Daar hangt hy die zyn vrouw
Met moorden heeft geſchonden.
Daar hangt hy als een peſt,
Der Maatſchappy onwaard,
En met zyn zondig lyf
Verdwynt zyn naam van de aard.

10.

O mogt zyn arme ziel
In 's laatſte levensſnikken
In groote zondenſchuld
Voor eeuwig niet verſtikken.
Mogt nog zyn misdaad hem,

Op

Op een vernederd hart!
Vergeeven zyn, ô God,
Om 's Heilands lydensfmart.

II.

Wil Zondaars nooit uw ziel
Aan Satans listen geeven,
Wil in den echtenstaat
Voor God in ootmoed leeven.
Laat zachte lydzaamheid
Getuigen in uw trouw
Dat gy geen ander mind
Dan uwe echte Vrouw.

Op het droevig Verongelukken van het Hollands O. I C. Schip DE VREEDE, gecommandeerd door Capitein GERRIT SCHEELER, op den 23 November 1802, op de Engelsche Sorlings, voor Duins.

Wys: O Holland schoon.

I.

O God, die 't gantsch heelal regeert,
Door wiens geducht vermogen
De zee tot haare woestheid keerd,
Haar baaren doet verhoogen,
En 't geen ons land haar aanzien gaf
Doet worden tot een zwelgend graf
Van duizenden van zielen
Die in haar afgrond vielen.

 2. Gy

2.

Gy toonde uw Almacht zeer geducht
Ook uit in deeze dagen.
In 't kort ziet me een ontſtelde lucht
Haar waterkolken draagen,
Daar berst de wind met naar geluid
Op uw ontzaglyk wenken uit,
Verbryzeld op dit heden
Ons Hollands ſchip de Vreede.

3.

Op Sorlings raakte het op ſtrand,
Veel goedren, tuig en vaten,
Door de ongetemde zee vermand,
Moeſt men daar dryven laaten,
Of aangeſpoeld, aan land geraakt,
Een jonge Vrouw gantsch moedernaakt,
Wie kan die ramp beſchryven,
Zag men het eerſte dryven.

4.

Niet lang of 't aklig ſchriktooneel
Zag men op nieuw vergrooten.
De woeste zee wierd veeler deel,
Het ſchip aan ſtuk geſtooten,
Daar alle hulp en moed ontbrak,
Dreef als een gantsch verbryzeld wrak,
Men zag ontelbre lyken,
Niets kon dien ſtorm ontwyken.

5.

Tot honderdtwintig in getal,
Die men het eerſt ontdekte,
Geſlingerd door dien vloed aan wal,
't Geen nieuwe ſchrik verwekte.
Agt Vrouwen droeg men in het want,
Op hoop van haar behoud aan 't land.
Dan door het ſchriklyk vallen
Der maſt verdronken ze allen.

6.

Te Folkftone of daar omtrent
Vond men drie lieve Kinderen,
Nog aan haar noodlot onbekend,
Niets kon dit onheil hinderen.
Een teder wicht; agt maanden oud,
Nog een aan 's moeders borst verflouwd,
Zag men outzield daar dryven,
Niets kon behouden blyven.

7.

Niet meer dan agttien zyn gered,
Een vierdehalf honderd zielen
Door golven in de zee verplet,
Die zulks te beurte vielen.
Het fchip geheel ontramponeerd,
De laading in den grond gekeerd,
Door ftorm en yslyk woeden
Verzwolgen in haar vloeden.

8.

Het Zoontje van den Capitein
Moeft in zyn prilfte dagen
Ook hier van 't droevig voorwerp zyn
En is met eer gedragen
Na 't zwygend en verflindend graf.
De dood fnyd 't jeugdig bloempje af,
En doet aan 's Moeders harte
Vernieuwen al de fmarte.

9.

Hoe meenig Moeder fchreid en zucht
Om 't pand aan haar gefchonken,
Verwagt de tyding, zo geducht:
„ Uw Zoon is meê verdronken!"
Hoe meenig huisgezin in rouw!
De Man, door God in d'echte trouw
Tot hulp en troost gegeven
Verloor hierby het leven.

10. Wie

10.

Wie treurt niet op het naar geschrei
Dat lucht en zee vervulde,
Wie kan de noodkreet groot hierby
In hart en ooren dulden.
Wat smart treft u door 's Hoogstens hand,
O lief en dierbaar Vaderland!
En doet in deze dagen
Het rouwgewaad weer draagen.

11.

Ja, Neêrlands Volk! knielt nedrig neer,
Aanbid Gods' groot vermogen.
De Almagt van den Opperheer
Slaat neder, doet verhoogen.
O Scheepsvolk, leer uit dit bericht
Ook t' aller tyd uw duure pligt
Om na Gods wet te leven,
Hem de eer alleen te geven.

12.

Bescherm, ô God! ons t' aller tyd
Doet ruime zee en baaren,
Tot zegen en tot straf bereid,
In veiligheid bevaaren.
Betoom de ontzachbre weêr en wind,
Dat die de kielen niet verslind,
Maar brengt aan Hollands boorden,
Uit ryke en verre oorden.

TREUR.

TREUR-ZANG,

op het voorgaande.

Stem: Van Biron.

1.

Wat akelig geschrei
Klinkt my thans in de ooren.
Wat schrik ontroerde my
Toen ik dees maar kwam hooren.
Is dan, geduchte God!
Die wind en golven temt,
Is dan 't rampzalig lot
Voor zo veel Volk bestemd.

2.

Ik zag, nog scheurd my 't hart,
By hemelhooge baaren,
Een schip door storm benard,
In duizende gevaaren.
't Is Vreede, waar ik van
Een ramptooneel beschouw,
Waarop zo meenig Man
Ontrukt wierd aan zyn Vrouw.

3.

'k Ontdekte zulks terstond
Aan 't dryven van veel vaten,
Geslingerd aan den grond,
Waar aan geen hulp kon baaten.
Een schoone jonge Vrouw
Zag 'k werpen op het strand,
Gantsch naakt, verstyft door kouw,
Van golven overmand.

4.

Een andere moest in 't lot
Van deeze aanstonds deelen.
Beeft voor den arm van God,
Zyn oordeel treft 'er veelen.
Veel goederen, wapentuig,
Zag 'k dryven aan het strand.
O Menschdom! vreest, en buig
U voor des Heeren hand

5.

Het was een Hollands schip,
Zo ver ik 't eerst ontdekte,
Het welk in 't kort zyn cours
Na de Indisch heenen strekte.
O ja, 't is 't Schip de Vreé.
Wat oordeel van Gods hand,
Wat aklig ach en wee
Vervuld myn Vaderland.

6.

Het schip was binnen kort
Een wrak, geheel ontbonden.
Het gantsche scheepsvolk word
In deeze storm verslonden.
Ik telde lyk aan lyk,
Tot honderd twinyig toe.
O Hemel welk eern blyk
Van uwe geesselroe,

7.

De mast viel over boord
Waardoor nog agttal zielen
In de oceaan gesmoord,
De hulp geheel ontvielen
Van hun die in het wand
Trouwhartig en met moed
Haast waren uitgerad,
Ontnomen aan den vloed.

Wel

8.

Wel honderd in 't getal
Die vleiden zig nog 't leven,
En dat hun 't wrak aan wal
Zou hebben aangedreeven.
Maar ach, een hooge zee
Benam in 't kort die moed,
En voerde hun eensklaps mee
Tot d' afgrond in den vloed.

9.

Veel Officiers, die trouw
Hun eed en plicht vereeren.
Veel Kinders, Man en Vrouw,
Zag me in de golven keeren,
Zyn alle aangespoeld,
Een wicht, agt maanden oud,
In 's Moeders *arm* gedrukt,
Ontroofd aan haar behoud.

10.

Men redde in 't geheel
Maar agttien van die zielen,
De and'ren wierden 't deel
Die 't noodlot overvielen.
Een vierdehalf honderd man
Vond in de zee hun dood,
Die men niet redden kan
Uit ftorm en hoogen nood.

11.

Leer, leer by 't treurgezicht
Dat uwe ziel moet treffen,
Leer uit dit droef bericht
Gods grootheid tog bezeffen.
Zyn macht, zyn donderwoord
Berst met een groot geluid,
Hy brengt de ftormwind voort,
Die niets in 't woeden ftuit.

12. Be-

12.

Behoud ons Vaderland
Van welverdiende plaagen.
Laat uw Almachte hand
En schip en scheepsvolk draagen.
Stuur gy de kielen voort
Langs een getemde zee,
Dat ze uit een ander oord
Ons voeren schatten mee.

Een Nieuw Lied, zynde een dispuut tusschen een Moeder en Dogter.

Op een aangenaame Wys.

1.

Lieve moeder aanhoort myn reen,
Ik kom u vraagen, ik kom u vraagen,
Lieve moeder aanhoort myn reen,
Ik kom u vraagen zyt gy te vreen,
Eenen jonkman naar myn zinnen,
Heb ik myn trouwtje toegestaan.
Hy komt myn opregt te minnen,
Moeder het is al lang gedaan,
Want het dunkt 't word nu myn tyd,
Agtien jaaren, agtien jaaren,
Want het dunkt 't word nu myn tyd,
Moeder wat word 'k doch gevryd.

2.

Dogter met wat voor een gast,
Laat eens hooren, laat eens hooren,
Dogter met wat voor een gast
Zyt gy tot de trouw belast,

Ik

Ik bid u wild u wel verzinnen,
Want zo gy raakt in 't verdriet,
Dan kunt gy geen troost verwinnen,
Als elende anders niet,
Is zyn winst dan wel zo groot,
Om te geraaken, om te geraaken,
Is zyn winst dan wel zo groot,
Om te geraaken aan 't brood.

3.

Moeder het een bakker is,
Hy kan werken, hy kan werken,
Moeder het een bakker is,
Die in 't werken nooit en mist,
Hy maakt alderhanden dingen,
Wat men ook bedenken kan,
Lekkeren koekjes, krakelingen,
Hy geeft 'er myn zo dikmaals van,
Hy heeft een wonder zoet gelaat,
Hy kan zingen, hy kan zingen,
Hy heeft een wonder zoet gelaat,
Hy kan zingen op de maat.

4.

Dogter hoe zyt gy zo misdagt,
In u reeden, in uw reeden,
Dogter hoe zyt gy zo misdagt,
Ik geloof gy met myn lagt,
Zou een bakkers knegt u geeven,
Zeven stuivers om daar by,
't Heel huishouwen te doen leeven,
Ik bid u blyf tog maar by my,
Trouwt dan met geboggelde jan,
Of met steeven, of met steeven,
Trouwt dan met geboggelde jan,
Die u minteneeren kan.

5.

Ik wil geen geboggelde jan,
Om zyn schyven, om zyn schyven,

Ik wil geen geboggelde jan,
Die myn tog niet helpen kan,
De bakker ſtaat in myn behaagen,
Heb ik weelde of verdriet,
Ik zal 't u nooit komen klaagen,
Neen, neen moeder denk dat niet,
De bakker zyn koekjes ſmaken myn goed,
Ik weet het beste, ik weet het beste,
De bakker zyn koekjes ſmaken myn goed,
Hy verſtaat wel wat hy doet.

6.

Dogter doet dan maar u wil,
Zyn die reeden, zyn die reeden,
Dogter doet dan maar u wil,
Houd u met de bakker ſtil,
Ja, ja moeder 't zyn myn wenſchen,
Ik heb graag een ſnellen man,
Waar mee ik met alle menſchen,
Somtyds ook eens wandelen kan,
Maar met geen geboggelde jan,
Kuyt op ſcheenen, kuyt op ſcheenen,
Maar met geen geboggelde jan,
Die my tog niet helpen kan.

Een Nieuw Lied, of de waare Geſchiedenis van de ONECHTE ZOON.

Stem: Van Luxemburg.

1.

De Waereld is een ſpeeltooneel,
Een ieder Mensch die krygt zyn deel,
Alhier op 's Waerelds plyn.

By

By groote en by klein,
Voor die ſtandvastige liefde,
Zo ik verhaal een wisſelvallig lot,
Het welk beſlierd word door de wil van God,
Al in het Huwelyk,
Dat hem is toegeleid,
Al door Gods wonderheid.

2.

Ziet hier een voorbeeld ſlechts in ſchyn,
Van de Baron Wildenheim,
Zyn Moeder die hield veel,
En had in het Kasteel,
Een Kind tot haar genoomen,
Zy was een meisje uit het boereland,
En was begaafd met ſchoonheid en ver-
Zy leerde principaal, (ſtand,
Maniere altemaal,
En ſprak verſcheide taal.

3.

Als zy berykt had agtien jaar,
De jonge Heer beminde haar,
Hy ſprak myn zielsvrindin,
Toont myn wedermin,
Ik zal u nooit verlaaten,
De deugt en zeeden van u ſchone blom,
Die ik begeer al voor myn Eigendom,
Zy ſprak waarde Vrind,
Gy beter u verzint,
Ik ben een boere kind.

4.

Gy zyt een Baron een Edel Heer,
Zoekt een Jufvrouw naar u begeer,
Brengt my in geen gevaar,
U moeder dat wierd gewaar,
Die zou dat nooit gedoogen,
Ik zweer dat ik u nooit verlaaten zal,
Zo lang ik leef hier op 't aardſche dal,

Waardoor de liefde en vlyt,
En de genegentheid,
Dat bragt haar in droefheid.

5.

Maar ziet een korte tyd daar naar
Toen wierd men haare druk gewaar,
Haar minnaar moest in 't veld,
Want hy was een krygshelt,
Een overste der soldaaten,
De droefheid van haar twee was onge-
meen,
Wanneer die byde moeste schyden van een,
Hy gaf aan haar de hand
Sprak lief houd u constand,
En trok naar 't frankenland,

6.

Wanneer de slag begon aldaar,
En die zo sterk en bloedig waar,
Daar viel hy van het paard,
En lag haast dood ter aard,
Door wonde en kwetsuure,
't welk geduurde den geheele nagt.
Wanneer hy wierd op 't kasteel gebragt,
Zy meenden 't was haar heer,
Maar die kwam daar niet meer,
Die stierf op 't bed van eer.

7.

Men haalde Chirurgyn terstond,
Om te herstellen zyne wond,
De jonge Jufvrouw ras,
Heeft zelfs hem opgepast,
Tot hy weer was geneezen,
Zy sprak baron gy zyt ook een krygsheld,
Myn vader is gesneuvelt in het veld,
Kies my voor u echte pand,
Myn ridderschap en land,
Is alles in uw hand.

8. Want

8.

Want deeze Juffrouw was zeer ryk,
Daar hy mee trad in 't huwelyk,
Vergaf zyn eerste lief,
En schreef geene eene brief,
Waar hy ooit was gebleeven,
Want zyn moeder die heeft ras verstaan,
Als dat Welhelmina moest in de kraam,
Schopte haar op staande voet,
De deure uit met spoed,
Al zonder geld of goed.

9.

Helaas myn droefheid is te groot,
Aan wie zal ik klaagen myn nood,
Riep zy met ongeduld,
Minnaar het is uw schuld,
Dat ik nu ben in 't lyden,
Zy zogt schier zelf van mismoedigheid,
En van verdriet te brengen uit de tyd,
Maar een Godes Leeraar,
Die haar ontmoete daar,
En die vertrooste haar.

10.

Het was den ouden Predikant,
Die haar met reeden heeft vermaant,
Vertrouwt alleen op God,
En troost u in het lot,
Hy zal u nooit verlaaten,
Gedenkt dat nooit geen Moeder met haar
kind,
Verlooren gaat maar altoos hulpe vind,
Zo heeft hy haar geraan,
Om na de stad te gaan,
Daar zy uit lag haar kraam.

11.

Waar zy een zoontje heeft geteeld,
Een kind als een albastert beeld.

Zy dankte God den heer,
En verblyde zeer,
En liet hem Fredrik noemen,
Maar ziet hy hoorde egter onder de hand,
Dat haar minnaar was in 't frankenland,
In 't huwelyk getreen,
Van rykdom ongemeen,
En liet haar in 't geween.

12.

Zy voede haar zoontje op aldaar,
Tot hy bereikt had vyftien jaar,
Hy nam dienst voor soldaat,
Zo als 't meermaals gaat,
Onder de Militairen.
Zyn Moeder die heeft bitterlyk geschreid,
Als haare zoon moest neemen zyn afscheid,
Trok naar zyn Regiment,
En was zeer wel content,
Heeft hem tot deugt gewend.

13.

Maar na verloop van zes jaar tyd
Zyn Moeder door ziekte en dwarsheid,
Raakte daar in arremoed,
Door groote tegenspoed,
En werd van elk een verstooten,
Geen huisvesting en moest zwerven op de straat,
Zo als het dikmaals met den armoe gaat,
Zy zat op den weg voort aan,
En sprak de lieden aan,
Die daar voorby kwamen gaan.

14.

Ach zy ze myn zoon Fredrik,
Wist gy wat ziekte en armoed dat ik
Lei, sprak zy meenig keer,
Maar ik zie hem niet meer,
Ik zal wel eerder sterven,

Haar

Haar zoon had menigmaal verscheel,
By zyn volk had geen doopceel,
Verzogt naar huis te gaan,
Want hy wist geen van,
Als Fredrik zyne naam.

15.

Hy kreeg dan veertien dagen respyt,
Van den Kaptyn nam zyn afscheid,
Begaf hem op de ry,
Verlangde ook naar huis,
Al naar zyn lieve moeder,
Die hy vond op de weg heel onbekend,
Welk hy uit liefde een almoes schenkt,
Maar op het ogenblik,
Riep zy myn Fredrik,
Viel in onmagt van schrik.

16.

Moeder leyd gy zo hongersnood,
Ik heb niet voor u als een stuk brood,
Hospes geeft een fles wyn,
Voor de laatste schelling van myn,
Tot verkwikking van myn moeder,
Ach lieve waard heb doch menschlievenheid
Myn lieve moeder in u schuur tog leyd,
Ach neen dat nooit geschieden zal,
Voorleden nagt doe sliep zy in myn stal,
Myn vee dat schrikte al.

17.

Is u onbarmhertigheid zo groot,
Dat gy myn zieken moeder verstoot,
In haare armoed,
Ach lieve moeder zoet,
Ik zal u nooit meer verlaaten,
Myn zoon bent gy van de dienst dan vry,
Om dat gy zyt dat gy wilt blyven by my,
Ik kryg verlof zo kasueel,
Om te haalen myn doopceel,
Waarom ik had verscheel.

18.

Een egter doopceel kind dat heb ik niet,
Waarom dan moeder, wat dat belet,
Ik vrees voor het verwyt,
U vader heeft my mislyd,
Gy zyt een bastert zoone;
Baron van Wildenheim dien edele heer,
Woond op het kasteel dat gy daar ziet van veer
Daar bragt hy myn in schand,
En trok naar 't frankenland,
Al in de huwelyks band.

19.

Gy was nog jonk als gy wierd soldaat,
Maar nu heb ik u myn hart geopenbaard,
Doe viel zy in onmagt,
Verloor schier al haar kragt,
Haar oogen waare geslooten,
Om 's Hemels wil wat ben ik in nood,
Aan de blote weg myn moeder sterft de dood
Hy liep op een boere werf,
Menschen myn Moeder sterft,
Om Gods wil haar herbergt.

20.

Deeze mensche door liefdadigheid,
Hebben voor haar een bed bereid,
Toen kwam zy weder by,
Haar zoon die was zoo bly,
Begeerd gy ook iets myn lieve Moeder,
Een Glaasje Wyn myn zoon versterkt het hert,
Maar daar was niet in huis ô droevig smert
Het was zeer slegt gesteld,
Geen eene stuiver geld,
Dat hem zoo droevig kweld.

21.

Hy was met droefheid zeer belaan,
En is ten huize uitgegaan,

Waar

Waar hy vond onverwagt,
De grooten heerenjagt:
Daar hy zyn nood aan klaagde,
Ach edel heer toond doch menschlievenheid,
Myn zieken moeder die ten sterven leid,
Myn armoed is zoo groot,
Ach help my uit den nood,
Myn moeder sterft de dood.

22.

Gy zyt nog fris van leeden ziet,
Waarom werkt gy voor u Moeder niet,
Sprak hy tot hem aldaar,
Zoo jonge bedelaar,
Heeft hem zeer wynig gegeeven,
Dat is te min geeft nog een gulde maar,
Gy red twee menschen uit het dood gevaar,
Maar zy gingen toen voort,
Hy trok zyn sabel bloot,
Sprak geld of hier den dood.

23.

Zy riepen met een groot misbaar,
Een struikrover, een moordenaar,
De jaagers kwaamen aan,
Toe sprak hy met getraan,
Het is uit moeders liefde,
Ik weet ik heb de dood verdiend myn heer
Voor myn Moeder trok ik het zydgeweer,
Ach red haar uit den nood,
Ik wil sterven de dood,
Voor haar uit liefden groot.

24.

Hy wierd toe naar de Tooren gebragt
Den heer zyn dogter onverwagt,
Die zag den jongeling daar,
Dit is geen moordenaar,
Die gy daar brengt gevangen,
Zy verzogt terstond den hofmeester gewis,

Dat men zoo opend de gevangenis,
Ziet eens hoe trekt het bloed,
Bragt hem uit liefde zoet,
Spyzen in overvloed.

25.

Om 's hemels wil myn lieve Jufvrouw,
Brengt het myn zieke moeder gouw,
Ik heb niets nood meer,
Ik beveel my in den Heer,
Ik ben bereid te sterven,
Ach steld u droefheid tog niet al te groot,
Want gy zult niet worden verweezen ter dood
Myn Vader is niet kwaad,
Maar haastig in der daad,
Dat spoedig overgaat.

26.

Wat was dat voor een edel heer,
Daar ik voor trok myn sydgeweer,
Het was den Vader myn,
Boron van Wildenheim,
Waar voor hy zeer ontstelden,
Woond Wildenheim in 't Frankenland niet meer:
Ach neen het was myn vader zyn begeer,
Al na myn moeders dood,
Trokken wy aanstonds voort,
Al na ons eigen oord.

27.

Gy hebt nog een broeder zoo ik meen,
Ach neen sprak zy ik ben maar alleen;
Daarna kwam den Leeraar,
Sprak jongeling maakt u klaar,
Den fout is u vergeeven,
Den edel heer heeft u in vryheid gesteld,
En schenkt u een louis tot rysend geld,
Hy is tot den baron gegaan,
Sprak edelmoedig man,
Hoort doch myn reeden an.

28.

Ik bid u geef my doch eens raad,
Voor een vader die zyn zoonen haat,
Die bezit veel geld en goed,
En ryk in overvloed,
En leeft in groote weelde,
Myn arme moeder laat hy voor een prooy;
Slaapt by de boeren op een boszie strooy,
Zyn kint zyn vlees en bloet;
Verstoot hy met de voet,
En heeft nog een gerust gemoed.

29.

Hebt gy u vader ook misdaan:
Dat hy u zo heeft laaten gaan,
Hy heeft my nooit gekend,
Ik ben een bastert kind;
Verliet my eer ik was gebooren;
Hoe is u vaders naam kom zegt het myn,
Hy sprak het is baron van Wildenheim,
Daar van verschrikt hy zeer:
En riep ô God den Heer;
Viel in zyn armen neer.

30.

Heb gy niet Heer myn moeder misleid,
Heeft hy tot hem kloekmoedig gezyd,
Als ik geworden waar,
Een vaders moordenaar,
Den schuld was u te wyten:
Ik wil niet vry maar op een schavot,
Myn leven eynden in myn droevig lot;
En my onschuldig bloed,
Zal besproeijen u gemoed,
Dat gy aan u zoone doet.

31.

Zwygt stil myn zoon, myn lieve kind,
Want vader heeft u niet gekend,
Riep hy met bly getraan,

Ik maak u erfgenaam,
Omhels u lieve Vader,
Ik neem uw Moeder voor myn echte vrouw
Loop bodens brengt haar de tyding gouw:
ô Dag, ô blyde dag,
Dat ik beleeven mag;
Dat ik myn zoonen zag.

32.

De eerwaarden Predikant Eerman,
Is aanstonds na haar zoeken gaan,
In een Boeren huis terstond,
Een arme vrouwe vond,
En vroeg hoe is uw naamen,
Om u te dienen Wilhelmina Butier:
Ik kom uit boodschap van Baron de edel heer,
Dat gy komt op het Hof,
Met alle eer en lof:
Men verwagt u spoedig of.

33.

Zy sprak dat nooit geschieden zal:
Die my bragt in zo droevig val,
En stoot my uit zyn hert;
ô Welk een droevig smert,
Hy heeft my met zyn kind verlaaten,
ô Vrouw u zoon is met zyn vader vereent:
Hoe is dat geschied verhaald het doch myn
Het was blydschap en getraan, vrient,
Hy nam hem aanstonds aan,
Tot vreugden voor zyn stam.

34.

ô Hemel hoe kan dat mogelyk zyn,
Helaas hoe slaat het hart van myn,
Zy kleeden haar aanstonds aan,
En is met hem meê gegaan,
En op de Saal gekoomen,
Baron viel voor haar op zyn knieën neer,
Wilhelmina kent gy nu myn stem niet meer,

Ja

Ja sprak zy Wildenheim,
Hoe kan het moogelyk zyn,
Vergeeft de schult van myn

35.

Ik vergeef u alles myn vrint,
Vermits mynen zoon is content,
ô Blyde uur en dag,
Riep haare zoone ach,
Ik zie myn Vader en Moeder vereenen,
En ook Amelia myn zuster is,
Die bragt my spys in den gevangenis
ô Dag van vreugd en schrik,
ô Wonder oogenblik,
Door het Opperal beschikt.

36

Men heeft het gantsche land beregt,
Dat Wildenheim zou treeden in den egt,
Den geen die Wilhelmina had gekend,
In haaren armoed daar omtrent,
Die moesten daar ten bruiloft komen.
Zyn dogter trouwden met den Predikant,
't Was vreugd en blydschap door het gantschen land,
Van twee zoo trouw geval,
Dat God voegt overal,
Den menschen nooit scheiden zal.

Een Nieuw Lied, op BUONAPARTE, als Bewerker der Vreede.

Stem: 'k Was op een duistere naare Tooren.

1.

O wiens gemoed word niet bewogen,
In deezen aangenaame tyd,
Al onze droefheid is vervlogen,
Door Buonaparte 's wys beleid,
Hy is naast God den Vredes stigter,
Door zyne hulp is het geschied,
Dank zy dien groote deugd verrigter,
Wie roemd zyn groote daaden niet. bis.

2.

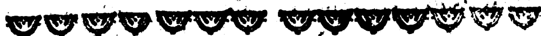
Lang was het spreekwoord ach was 't
Vreede,
Maar ach geen mensch gaf ons gehoor,
Wie heeft 'er niet al om geleeden,
En Bonaparte drong 'er door,
Hy is naast God den Vredes stigter,
Door zyn hulp is het geschied:
Dank zy dien groote daad verrigter,
Wie roemd zyn groote daaden niet. bis.

3.

Doch het is nu van harte te wenschen,
Dat de Vrêe mag blyven in stand,
Ach Bonaparte mensch der menschen,
Gy zyt 't behoud al van ons land,

Gy

Gy zyt naast God den Vredes stigter,
Door zyn hulp is 't geschied,
Dank zy dien braave deugd vertigter,
Wie roemd u groote daaden niet. bis.

Een Nieuw Lied.

Op een aangenaame Wys.

1.

Wat zullen onze Kanonnieren drinken,
Als zy by die zwarte meisjes zyn,
Arak uit zilvere pinten,
Zullen onze Kanonnieren drinken,
  Capitein, Luitenant,
  Vaandrig, Sergeant,
  Tamboer, Corporaal,
  Kanonnieren altemaal,
  Soldaaten, Cameraaden.

2.

Hoe zullen onze Kanonnieren vegten,
Als zy by die zwarte meisjes zyn,
Ja met degens met zilvere gevesten,
Zullen onze Kanonnieren vegten,
  Capitein, Luitenant, enz.

3.

Hoe zullen onze Kanonnieren vuuren,
Als zy by die zwarte meisjes zyn,
Met Bommen en Mortieren,
Zullen onze Kanonnieren vuuren,
  Capitein, Luitenant, enz.

4. Wat

4.

Wat zullen onze Kanonnieren draagen,
Als zy by die zwarte meisjes zyn,
Blaauwe buisjes met roode kraagen,
Zullen onze Kanonnieren draagen,
Capitein, Luitenant, enz.

5.

Wat zullen onze Kanonnieren floreeren,
Als zy by die zwarte meisjes zyn,
Ja gelyk de grootste Heeren,
Zullen onze Kanonnieren floreeren,
Capitein, Luitenant, enz.

6.

Wat zullen onze Kanonnieren slaapen,
Als zy by die zwarte meisjes zyn,
Op een Bedje met satyne laakens,
Zullen onze Kanonnieren slaapen,
Capitein, Luitenant,
Vaandrig, Sergeant,
Tamboer, Corporaal,
Kanonnieren altemaal,
Soldaaten, Cameraaden.

Een Nieuw Minne-Lied.

Stem: Lestmaal als ik lag en sliep.

1.

'k Zing gedreeven door de min,
't Schoon van myne zielsvriendin,
Ja, ja, Mietje ja,

Sing

Zing dit lietje, lieve Mietje,
Ja, ja, Mietje ja,
Zing het my uit liefde na.

2.

Zie ik ook uw ſchoone geest,
Op uw aangenaame leest,
Dan, dan, Mietje dan,
Door verrukking, voel ik drukking,
Dan, dan, Mietje dan,
Roep ik; ach was ik haar Man.

3.

s'Avonds als den dageraad,
Is verdweenen vroeg en laat,
Lief, lief, Mietje lief,
ô! Dan ſpreek ik, ô! dan ſmeek ik,
Lief, lief, Mietje lief,
Van en om u harten dief.

4.

'k Roep dan vaak, ô! groote goon,
O wat ſtaan die oogen ſchoon,
Ach, ach, Mietje, ach,
'k Ben gevangen, door 't verlangen,
Ach, ach, Mietje ach,
Dat ik u bezitten mag.

5.

Neus en mond en koon en kin;
Alles ſtont verrukking in,
Hart hand, voet en tand,
Even netjes, en de tetjes,
Zo zo, o! o!
'k Vondze aan geen ſchoonheid zo.

6.

Geef my nu een lieve kus,
O gy weet dat ik hem lus,

Mie, Mie, lieve Mie,
Hoor myn toone, lieve schoone,
Mie, Mie, lieve Miet,
Buiten u bemin ik niet.

Meisje lief geloof het vry,
Dat uw vriend hoe het ook zy,
Schreid, schreid, dikwils schreid,
By de stormen, die er wormen,
Schreid, schreid, dikwils schreid,
Als hy s'avonds van uw scheid.

Een Nieuw Lied, op het bedurven huishouden, of de klaagende Vrouw.

Stem: De Waereld is in rep en roer.

1.

Ik ben op nieuw eerst getrouwd,
Het geen my van daag al rouwd,
Myn vent weet van geen zorgen, bis.
Ik dagt hy was zo wel gezind,
Hy was onnozel als een kind,
Maar 'k vrees de dag van morgen. bis.

2.

Ik zorg voor hem en 't huisgezin,
Maar hy brengt my zo weinig in,
En weet niet als van zuipen, bis.
Des morgens vroeg en s'avonds laat,
Ja s'nagts krold hy nog langs de straat,
Hy kan zig zagt bedruipen. bis.

3. 't

3.

't Is zeven gulde alle week,
Ik zag het toen hy 't na hem ſtreek,
En ik kryg net een daalder, bis.
En is myn eeten dan niet vet,
Dan rost hy my nog s'nagts in bed,
Ik word hoe langs hoe kaalder. bis.

4.

Ik heb een Naaiſter op de vloer,
Een weelig meisje van la tour,
Die krygt dan goede woorden, bis.
En s'avonds ſtuurt hy my op ſtraat,
Wie weet wat hy dan maaken gaat,
Daar zy hem tog bekoorden. bis.

5.

Spreek ik een woord dan is 't verbruit,
Dan kryg ik ſlaagen op myn huid,
Hy ſlaat de boel aan ſtukken, bis.
Het porcelyn moet van de wand,
De potten, keetels aan een kant,
Wie moet zulk kwaad niet drukken. bis.

6.

En dat het meeste my verdroot,
Hy ſtreeld een ander op zyn ſchoot,
Laat my in min vertaeren, bis.
Al ſchoon hy reeds myn beste goed,
Verzoopen heeft die dronke ſnoet,
Nu komt hy om myn kleeren. bis.

7.

Leef ik met zulk een vent voortaan,
Dan mag ik wel uit ſchooijen gaan,
Wat kan my 't werken baaten, bis.
Hy noemt my nog zyn lieve kind,
Geen ogenblik getrouw bemind,
Dan zou hy zulks wel laaten, bis.

8.

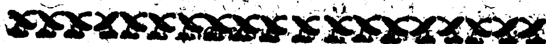
Daar ſtuift hy weder op de vloer,
Nu is 't makrol, jou ſlet, jou hoer,
Schaf op of 'k zal jou leeren, bis.
Het vleesch is vast niet na zyn zin,
Al ſchoon hy brengt een daalder in,
En alles gaat verteeren. bis.

9

Och jonge dochters neemt aan my,
Een ſpiegel in de vryery,
Hoort na geen jonkmans klagten, bis.
Verſlyt liefst in de eenzaamheid,
Met naaijen uwe jongen tyd,
Dan ziet ge u nooit verachten. bis.

10

Wat heb ik nu van myne trouw,
In naam helaas, ben ik wel vrouw,
Maar kon ik wettig ſcheiden, bis.
Daar was geen vent die ooit myn hart,
In zyne ſtrikken kreeg verward,
Ik wil de min beſtreiden. bis.

Een nieuw Lied.

Op een Aangenaame Vois.

1.

Als Annet haar zoete klagten,
Lestmaal aan haar Moeder dee,
Hoe zy met Colyn de nagten,
Door bragt in de minnen vree,

De Moeder kwaam aan haar te vraagen,
Annet hoe hebt gy dat bestaan.
Gy zyt in het bloeijen van uwe dagen.
Kint en kintjen lief wat hebt gy gedaan.

2.

Moeder hy kwam myn te toonen,
Zyne pyn en minnen lust,
Door driften die by hem woonen
Heeft hy myn minzaam gekust,
De Moeder kwam aan haar te vraagen,
Stak hy nergens handen aan,
Ach schoon Annet ik moet u beklaagen,
Kintjen kintjen lief wat hebt gy gedaan.

3.

Zy sprak moeder in zyn armen,
Kusten ik den gantschen nagt,
Hy kwam myn teer hart verwarmen,
Ik smaakte vreugde onverwagt,
De Moeder kwam aan haar te vraagen,
Annet is zoo die nagt vergaan,
Ik zal 't wel zien de volgende daagen
Kintjen kintjen lief wat hebt gy gedaan.

4.

Voor 't laast Moeder laat ons leven,
Want ons herten zy verknogt,
'k Heb aan hem myn min gegeeven,
Hier door heeft hy myn iets gebrogt,
De Moeder kwam aan haar te vraagen,
Annet heeft hy uw lust voldaan,
Leef dan in vreede volgende dagen,
Kintjen kintjen lief ik heb het ook gedaan.

Een Nieuw Lied, op de VREEDE.

Stem: Van Buonaparte.

1.

Wilt u blydschap niet bedwingen,
Maar zyt vergenoegd en bly van zin,
En wild van vreugd te zaam opspringen,
Leef nu gerust vol broedermin,
Gy Volken weest nu eens gezind,
Dat geen partyschap uw verblind.

2.

't Zwaard is thans in de schee gestooken,
't Bloedstorten is nu eindelyk uit,
De Wraakzugt legt in 't slof gedooken
Ach kwam zy daar maar nimmer uit,
ô Wat een aangenaame tyd
Men raakt weer aan den arrebyd.

3.

Weg nu met al u femelaaren,
Weg met dat stoute helsgespuis,
En ook gy snoode Woekeraaren,
Voor u is 't thans niet al te pluis
Ook zit 'er niet meer voor uw op,
't Is afgedaan gy krygd de schop.

4.

Gy hebt ons lang genoeg doen zugten,
Alles werd duur door u beleid,
Nu zal men u niet langer duchten,
Wy zyn nu van u juk bevryd.
Leeven in vriend- en broederschap.
Wy tellen niet u vuil gesnap.

Een

Een Nieuw Lied.

Stem: Laat wy de Politieken ſpreeke

1.

Kom u myn droevig noodlot klagen,
U die myn hart en ziel doorboord,
'k kom u myn hart en hand opdragen,
Een hart dat u alleen behoort,
Ach liefde maakt haar hart gezind,
Voor myn die haar oprecht bemind.

2.

Laat ik u hart dan eens verwinnen,
Uit achting voor de menſchelykheid,
Is dan dat hart voor myn te winnen,
Voor myn die u zyn liefde weid,
Ach geeft my dan dat pryſſelyk woord,
Dat gy myn ſmeekens hebt gehoord.

3.

Wilt gy u hand aan myn dan ſchenken,
Dan heb ik zorg nog verdriet,
Niets kan dan ons gelukſtaat krenken,
Want hy die alles hoort en ziet,
Heeft reeds voor lang ons lot bepaald,
Ach dat zyn zegen ons beſtraald.

4.

Wy zyn dog voor elkaar geſchapen,
De deugd heeft onze min verzegt,
Hy zal ons niets dan vreugde doen ſmaaken,
Als hy het voor ons heilzaam acht,
Welk een vreugd en zaligheid,
Is nu over ons verſpreid.

De Waahoopende Minnares.

Stem: De Waereld is in rep en roer.

1.

Zal ik ontrouwe minnaar, in,
Myn hart nadenken wat voor min,
'k Kon aan uw verwerven,
Dan moet het berste van malkaar,
ô Hoon! ô spyt! die my zo zwaar,
Bekneld en komt doorkerven.

2.

Dit kreeg Admeet van Roosemond,
Tot zyn verwyt toen zy terstond,
En zonder meer te uiten,
Verwoed klimt na den hoogen top,
Van 't huis stoot fluks een venster op
En springt, maar niet na buiten.

3.

't Was juist na binnen, weer vergeet
Zy niet de schoonheid van Admeet,
Die haar word langs hoe fraaijer,
Zy vliegt de trap af gantsch t'onvreen,
Daar struikeld zy en breekt een been,
Aan stukkend, van haar waaijer.

4.

Zy die haar niet beschadigt zag,
Voer voort nu wil ik deezen dag,
Verkorten al myn lyden,
't Is reeds te lang vertoefd 'k wil meer,
Hier met een puntschaar deeze keer,
Myn halsdoek netter snyden.

5. Haar

5.

Haar zinlykheid was deeze maal,
Zo driftig als haar wanhoops kwaal,
Die zy niet kon verkroppen,
Daar op flurpt zy een roemer wyn,
Met Rotte zagt, hoe is 't fenyn,
Met Rotterdamfche moppen.

6.

Dit Cardiaaltje was het niet,
Dat haar onthief van al 't verdriet,
Doorfnuffelende alle hoeken,
Vond z'een piftool met kruit en loot,
Waar na zy ftraks haar borst ontbloot,
En gaat naar vlooijen zoeken.

7.

Dat's maar Copie nog van de zaak,
Riep zy, had ik uw hier myn wraak,
Wierd gy Admeet ten offer;
'k Zou u doen zien wat zy vermag,
Fluks haald z'een knipmes voor den dag,
En fteekt het in haar koffer.

8.

Zo plaagt, zo drukt haar al die fmert,
Waar van zy overweldigt werd,
Nu wil ze Admeet fteeds misfen,
En roept ik ben myn zelve moe,
Daar loopt ze na den vyver toe,
En wil haar wat verfrisfchen.

9.

Gevallig wierd Admetus daar,
Zyn fchoone Roofemond gewaar,
Die hy een kus wou fchenken,
Hoe fprak ze ik had uw lang gewagt,
Zo gy naar duizend kusjens tragt,
'k Zal me niet eens bedenken.

Een droevig Lied van een Juffrouw en een Edelmans Zoon die haar Beminde, en om 't Geloof moesten scheiden.

Stem: Waar is 't Fortuin nu ras.

Wat is de liefde blind,
Zo men beschreeven vind,
O valsche min, hoe zoet is het begin,
Die onder u staan met een domme zin,
Vervolgt met veel pyn
Van haar Matres om eens bemind te zyn,
Verstand en zin verliezen 't leven,
Voor de liefde zoet
Verliezen goed en bloed.
Een Juffrouw, schoon en geel,
Woonden op een kasteel,
Buiten Borgworm, die schoone stad,
Zy was zeer magtig ryk van geld en schat,
Zy was een eenig kind,
Van haaren Vader bovenal bemind.
Haar moeder was eerst overleden,
En zy bleef voorwaar
Een wees van twintig jaar.
Haar schoonheid en verstand
Blonk door het gantsche land,
Want haars gelyk was in geen koningryk,
Zy wierd zeer jong verzogt ten huwelyk.
Die schoon Godin ten fleur
Had meenig vryer en serviteur,
Die haar beminde en karesseerde,
Maar zy en agten 't niet,
Lagten om haar verdriet.
Een jonkman kloek van moed,
Schoon, edel, ryk van goed,

Beminde deeze Jufvrouw principaal,
Hy was geleerd en sprak verscheide taal
Hy had haar drie jaar gevreid,
Met hert en siel ende getrouwigheid.
Maar kon van haar geen troost verwerven,
Al gaf hy haar te pand,
Op trouw een diamant.
 Myn Heer u trouwe min,
Sal nooit myn hert of zin,
Bewegen tot liefde van u persoon,
Al had gy menig duisent goude kroon,
Want u geloof myn Heer,
Is Roomsgesint en ik ben Gereformeert,
Dat zal myn Vader nooit gedogen,
Adieu dan voor altyd,
Gaat heen, zoekt uw profyt.
 Myn lief ik barst van spyt,
Dit woord myn hert doorsnyd,
Is dit de troost van myn Jufvrouw,
Om het geloof, en dat breekt nooit den trouw.
'k Zweer u by den Hemel klaar,
Is 't dat gy trouwt met een ander minnaar,
Ik zal het aan zyn leven wrecken,
Nu gy myn versmaad,
Ziet ik word disperaat.
 Dees jonge Heer verstoord
Schier in zyn min versmoord,
Verlaat zyn lief en trekt zo uit het land,
Neemt onder Frankryk dienst voor Luitenant,
Na den tyd van twee jaar
Zo hoord hy zeggen dat zyn Lief voorwaar,
Met een ander Minnaar zou trouwen,
't Geen zyn edel gemoed
Tot wraaklust heeft gevoed.
 Zodra hy dit vernam
Wierd hy toornig en gram,
Hy kommandeerde twee veertig Ruiters kloek,

Hy deed 'er veel te paard en veel te voet,
Wel twintig mylen wyd.
Tot dat zy kwamen aan 't kasteel subyt,
Daar zyne Lief met haar beminde
Zaten onder trouw,
Dat bragt haar in den rouw.
In 't midden van de nagt
Trok hy in met magt.
Hy gaat terstond in 't midden van de zaal,
In zyn hand had hy een vervloekt blank staal.
Diar by die schooneom,
Alwaar zy zat met haaren Bruidegom.
Hy sprak haar aan geheel verbolgen;
O gy valsche Vrouw,
Gy wist ik het wreeken zou.
Nu zal ik myn gemoed
Gaan koelen met het bloed
Van uwen Bruidegom en Serviteur,
Daar gy voor sluit uwes herten deur.
Met lost hy zyn geweer,
En schoot haar Bruidegom voor haar voeten neer.
Nu zal ik uw oude Vader leeren
Wat de liefde doet,
Word raazend en verwoed.
Geen bidden of geklag
De Jufvrouw baaten mag.
Zy valt voor hem op de kniën bloot,
De traanen vloeide op de wangen rood,
Spaart dog myn Vaderlief,
En houd my voor uw dienstmaagd en gerief.
Hy, als een Leeuw, had geen ontfermen,
Schoot haaren Vader neer,
Die stierf in den Heer.
't Sa trotsche maaget teer
Voldoet nu myn begeer.
Myn minnelust die moet nu zyn geboet,
Al waart gy een Prinses van edel bloed.
Als hy dit schoone pand

Nu

Nu hy onteerd als een tyran ô schand,
Toen heeft hy haar jonkheer doorsteken,
Dat haar edel bloed,
Daar stroomden met 'er spoed.
Doen hy haar had verkragt,
En tot 'er dood gebragt,
Toen roofde hy haar kostelyk juweel,
Hy sloot de deur en venster van 't kasteel,
Toen stak die boose tyran,
Het kasteel aan vier hoeken in de brand,
Maar God die zal het moorden wreeken,
Al vlugte hy met schand,
Al in een ander land.
Maar God die al het kwaad:
Nooit ongestraft en laat,
Want door het vliegen van de felle brand,
Raakte in roer het gantsche land,
Veel volk kwamen by een,
En veel Soldaten kwamen op de been,
Die haar vervolgde en kreegen,
En sloegen 't alles dood,
De Moorders klein en groot.
Spiegelt u jonge jeugt,
En schikt u tot de deugt,
Besmet geen min,
Want 't vryen is zeer goed in 't begin,
Gy dogters en jonkmans,
Besluit de trouw eer dat verkeert de kans
Want ziet de liefde baart groot leiden,
Hoe is de mensch verblind,
Die hem niet wel versind.

ARIA.

A R I A.

Op een aangenaame wys.

Wilt geen geluk op ras aan te treffen,
Een Avondmaal, een Avondmaal,
Een fabel verhaal.
Ik kan van zorg myn altoos ontheffen.
Of ik dees nagt vermaaklyk slaapen zal,
Vind geen verdriet, geen ramp of smarten
Als ik die nagt vermaaklyk vind.
Op morgen vroeg genoeg van harten
Waar door Frontein de slaap bemind, *bis.*
Zo dan uw hulp nodig mogt weezen
Dan heb ik waarlyk niets te vreezen
Dan die Frontein een troost te zyn,
Het ogenblik maar verschynt.
Wilt geen geluk op reis aan te treffen.
Een Avondmaal, een Avondmaal,
Een fabel verhaal.

RE-

REGISTER.

A.

D.

E.

H.

I.

K.

L.

